

Lakoća umiranja

Imao je težak korak, kao da se svo breme koje je nosio, utopilo u te korake. Teške oči, i težak pogled, kao zatvorska kapija, on je vrlo dobro znao koliko istine ima u tome. I to ga je bolelo, kao i ožiljak koji se na svaku promenu vremena javljao u vidu boksterskog udarca u pleksus! Nije najbolje iskoristio karte koje mu je život dodelio, i zato je tropa, obeležen, i odbačen od društva. Ali igrao je hrabro, i nije mnogo mario za to, mogao je biti neko bitno mudo, u odelu, sa kravatom, ali to ga nikada nije previše zanimalo. Verovao je u junaštvo, ljubav, kao naivni srednjoškolac, i verovao, kako je samo slepo verovao-ljudima! E sada, to bi mu se možda i vratilo, ljudi ko ljudi, neko je znao da ceni ono u sta je verovao, a neko pak nije. Ljudi vole uspeh, moc, novac, postaju pohlepni i gramzivi, postaju sve ono sto on nikad nije voleo, niti je težio tome. I onda priča ide svojim tokom, bez greške, po istom scenariju, jer taj tok je neminovan, velika sila je potrebna da bi se promenio tok reke. Voleo je život, i život je voleo njega, ali na neki jako čudan nacin, i sa jako čudnim smislom za humor. Znao je i da se smeje, da voli, da goni život, zauzda ga, a onda ga život zbacila svom silinom na zemlju, i opet iz početka. Uvek je bio tu za drugare, neke lažne, neke prave. A tu su i rave, jeftini pogledi u skupoj sminci i još skupljoj garderobi, u toj gunguli nema pravila, niko ne pita, ali sve se zna. Ljudi vole moć, i on je to znao, nije izabrao put, hteo je prečicom. Mož te čini jakim, i sto si jači postaješ slabiji. Ljudi oko tebe postaju neljudi, pohlepni očima te gledaju kroz prizmu njihovog neuspeha, ljubomorni na čestitost tamo gde joj nije mesto, i na uspeh koji nikada neće imati. Verovao je neverama, a to ima cenu! Padala je kiša, oblaci su plakali kao i ona, kao i mnogi oko nje, bagremovo drvo je dobilo svoju najnezahvalniju ulogu.

A moglo je biti drugačije...

Meditacije o reakcijama

Još jedna noć je prolazila. Noć - vreme kada unutrašnji svet nezadrživom snagom izbija na površinu praćen lavinom misli koje su tokom dana potisnute i oterane, zahtevaće da mu se posveti dovoljno pažnje. On se povinu toj neopisivoj sili, kao što čini gotovo svake noći. Te večeri duhovi prošlosti behu posebno neumoljivi. Vodeći ga napred i nazad, bacajući i izvlačeći iz vrlo vremena, gomilajući nebrojano mnogo slika i skaćući iz jedne situacije u drugu, pokazujući i analizirajući kako se on poneo u svakoj od njih, pokazujući mu njegove greške. On se za to vreme pitao zašto je baš tako odreakovao, da li je želeo i da li je trebalo da učini baš to što je uradio.

Zašto i kako ljudi reaguju? Pretpostavimo dva sveta. Jedan nazivamo unutrašnjim. To je onaj svet u kome mi razmišljamo kako bismo odreakovali u određenoj situaciji, kako bismo želeli ili mislili da treba da odreakujemo. Onaj drugi je stvarni svet tj. kako stvarno odreakujemo kada taj trenutak dođe. Ta dva sveta su vrlo različita. Retko kad se stvari zamišljene u unutrašnjem svetu prenesu i potpuno ostvare u stvarnom. Zato što je unutrašnji svet naš, mi ga kreiramo po uzoru na stvarni, pokušavamo da ubacimo sve varijable iz stvarnog kako bi što bolje imitirali uslove iz realnog života. To nekad dobro uradimo, nekad loše, ali nikada savršeno. Jer je, naravno, nemoguće predvideti sve elemente jednačine stvarnog sveta. Čak i tada, kada koliko toliko pokrijemo sve mogućnosti, dolazi na test naša hrabrost. Ona je u unutrašnjem svetu mnogo veća nego u stvarnom. Zato kada pokušavamo da prenesemo zamisli iz unutrašnjeg sveta u stvarni potrebno je preneti istu količinu hrabrosti, što baš i nije čest slučaj. Koliko smo se puta zapitali zašto sam tako odreakovali u nekom trenutku kada nam to uopšte nije bila namera? Imali smo savršen plan u unutrašnjem svetu dok je u stvarnom ispalo sasvim drugačije. Da li je to zato što nekad prikrivamo osećanja, igramo igre ili se štitimo nekim drugim licem? Ili zato što previše ispoljavamo osećanja i ne možemo da ih kontrolišemo? Da li je to zbog hrabrosti ili zato što nam je nekada neprijatno da odreakujemo kako smo zamislili ili zato što nas nešto sprečava da zapravo uradimo šta želimo?

Zadržimo se na trenutak na toj hrabrosti i neprijatnosti. Ljudi često čine stvari koje ne bi želeli, nekad je baš uzrok ta hrabrost ili neprijatnost ili im je bitno šta će drugi pomisliti o njihovim postupcima. Ali ponekad i kada učine nešto što nisu želeli ili kada su svesni greške koje su napravili nisu toliko često spremni da i to priznaju. Čak i prema osobama koje im znače mnogo u životu. Iako znaju da su učinili glupost, nešto što nikada ne bi uradili u unutrašnjem svetu, radije će ćutati i čekati da se stvari razreše same od sebe, nego skupiti hrabrost i reci šta stvarno misle. Da li je zbog te hrabrosti, neprijatnosti ili čak ponosa, teško je odgovoriti. Nekad se stvari postepeno razreše same od sebe, nekada je potrebno vreme, a nekada izgube i one koje im mnogo znače zato što su uradili nešto što nisu želeli ili zato što nisu uradili ono što su želeli ili zato što ne žele da priznaju da nisu u pravu ili ako jednostavno ne popričaju sa nekim o tome šta se desilo...

Doduše, neplanirane reakcije ne moraju uvek dovoditi do grešaka ili nečega lošeg. One ponekad mogu ispasti i mnogo bolje nego što smo očekivali dok smo razmišljali o njima u unutrašnjem svetu. Mada, stvari su mnogo kompleksnije nego što izgleda. Daleko od toga da je sve crno - belo.

Valjda se na kraju računa ono što uradiš u stvarnom svetu....

Kocka Šećera

Stari parket je škripitao pod nogama.

Krenula je ka vratima, trudeći se da samo prstićima oseti hladno lakovano drvo, koristeći samo deo svoje težine kako ništa ne bi prekinulo njihovo duboko disanje.

Provukla se lagano kroz maleni otvor na vratima i krenula ka kuhinji. Plav u mraku, stari visoki plafon je ispuštao sopstvene šapate i mogla je da se zakune da čuje miševe i ostale stanare tavana kako trčkaraju. Šunjala se kroz dnevnu sobu i trudila da niko ne primeti njeno odsustvo iz kreveta.

Polako se bližila ormanu i baš kada je dotakla vratanica začula je polu promukli glas:

“Vrati se da spavaš. Znaš da to nije za decu...”

“Samo jedan zalogaj”, skoro beščujno prozbori devojčica čije se lice krilo ispod gustih plavih šiški.

" Rekla sam ne!" začu se dubok i prepoznatljiv glas stare gospođe, koja je u ulici bila poznata kao dobročinitelj, kao svetica čiju su ikonu imali u planu kada premine. Ali ona nikako da izdahne. Niko zapravo nije znao koliko ima godina.. sumnjali su da ima preko 10 decenija, ali nikada niko nije ni pitao.. niko se nikada nije zamislio zasto njoj idalje dozvoljavaju da u njenim godinama vodi računa o siročićima. Deca iz kraja je nikada nisu volela, jednostavno bi svako dete, ma koliko malo ili veliko bilo, zaplakalo od užasa kada im se približi. Svojim velikim plavim očima gledala je kroz njih i kao da je videla svaki razbijen prozor, svaku neposlušnost koju su mogli da načine.

Ona se nagnu lagano preko oboda kreveta i dohvati oguljeni štap.

" Da li moram da se ponavljam?"

Na trenutak nastanu mrtva tišina. Žmarci koji su joj prolazili kroz niz kičmu spustiše se u nožice i devojčica ostade bez daha.

" Želim komadić!" reče u jednom dahu i neverovatnom snagom udari nožicom o pod.

“ Želim komadić i želim da podelim svaku mrvicu sa svojim sestrama! Danas smo očistile ceo tavan! Pomerile svaku kutiju i svaku stolicu! Pobacale svu krvavu odeću i obuću! Svaki lanac je očišćen kao da je kupljen danas. Nema ni kapi krvi! Čak smo i uspele da sklonimo onog dečaka koji je čudno mirisao!

Želim komadić šećera iz kutije! Samo jedan! Podeliću ga sa sestrama!”

“Posluži se..” reče starica. “Uzmi koliko želiš...očigledno si zaslužila. Bile ste vredne danas... Možeš li samo kada se zasladiš da mi pokažeš koje ste to kutije pomerale na tavanu?” reče hladna figura starice. " Ne bih volela da pomešam đubre sa stvarima za Crveni Krst."

Miris jutarnje kafe se širio do sobe devojčica. Već budne, češljale su kose i oblačile haljine spakovane predhodne večeri. Čutke su primetile da je starica raspoložena i to im je donosio nekakav čudan osećaj u stomaku.

Začulo se teško zvono na vratima. Štap je lupkao po parketu, sve do ulaznih vrata. Taj tupi zvuk prekide vrisak nepodmazanih vrata.

“ Da velika tragedija! Ali to je njen gubitak! Ni sama ne shvatam kako je samo tako pobegla po ovoj hladnoci! Vi znate najbolje da se ja prema svojoj deci ophodim najbrižnije..."

Hrapavi glas je nastavio da govori, već dobro poznatu priču. Kod stare gospođe nije bilo dečaka..oni su jednostavno prljavi, kako bi ih ona opisala. Ali nije bilo ni devojčica koje nisu slušale. Devojčice koje ne slušaju sutradan neće biti dobre majke i žene.

Devojčice u sobi zastaše sa spremanjem. Sve su utihnule i nemo posmatrale prazan krevet. Jedna od njih se približi i vide nešto sjajno na jastuku. Kristalići su se presijavali na jutarnjim zracima.

Oči se napuniše suzama. Bila je to kocka šećera.